

NECATİ ALBAYRAK

ALEVDEN YONTU

alevden yontu
dolduruyor yerini
eski rüzgârın

dumanı sırça köşkten
kırılmaz mı lambalar

ölümüne dans
taşa konuk yangınlar
küllere matuf

ne mi biter ardından
dünya bir avuç toprak

tufandan kalma
meltemin azizliği
küçük sevinçler

dağla deniz farkıysa
tersi dönmüş çukurdur

sönüp giderken
dilekler tutar tanrı
bu son olsun bu

demek ateş almakmış
ağırlığın bedeli